

Ponedjeljak, 27.12.2010.g.

Danas sam nekako žalostan.

Poslije jutarnje svete mise otišao sam u jedan kafić na kavu. Uđem unutra i sjednem za jedan stol. Već pri ulasku primijetio sam za jednim stolom nekoliko žena kako sjede i razgovaraju uz kavu. Pozdravio sam ih ali dalje nisam na njih obraćao pažnju nego sam utonuo u svoje misli. No, ipak, nakon nekoliko minuta, do mene je doprla diskusija koju su one vodile. Diskusija se odnosila na ovogodišnji pohod našeg župnika po našoj župi i blagoslov kuća i obitelji. Za tu priliku župnik je uredio i štampao jedan listić na kojem je opisao sva događanja koja će se u župi odvijati u ove blagdanske dane. Između ostalog, po prvi put je opisao kako bi trebao izgledati doček i posjet njega, našeg župnika, našim obiteljima. I tu počinje moja žalost. Sve ono što je on u dobroj namjeri napisao kako bi taj njegov posjet, jedanput godišnje, bio što dostojanstveni i svečaniji, te žene su, svaka na svoj način, "popljuvale".

Te zašto mora biti bijeli stolnjak, te zašto moraju biti svi okupljeni i zašto ga domaćin mora dočekati kod ulazne ograde, zašto ne smije biti prisutan pas ili mačka, koliko se treba dati novaca župniku i zvonaru i djeci, itd. Neke žene su pitale da što da učine kad nisu već nekoliko godina davale obiteljski dar a druge su ih savjetovale da kažu da su izgubile knjižicu ili da u kuvertu stave samo čestitku, itd. Pa je onda jedna kazala da što si je taj župnik zamislio kada je sada na mise zornice tjerao djecu i još im je dao neku skriptu koju moraju naučiti ako žele ići na svetu potvrdu, da su to gluposti.

JA SAM SAMO U SEBI MOLIO: "OPROSTI IM GOSPODINE."

Nisu one shvaćale, a ne vidim ih baš ni na misi u crkvi, da sa župnikom u njihov dom i njihovoj obitelji DOLAZI GOSPODIN. DA IM DADNE SVOJ BLAGOSLOV. I ta grupa žena me podsjetila na one Židove koju su čekali Mojsija, kada je išao po Božje zapovijedi, i koji su hulili na Gospodina. A još na kraju je jedna žena ispričala kako je znala jednu staru ženu, preko 80 godina, koja je bila bez novaca i penzije i dobivala je 280 kuna mjesečno socijalne pomoći. I da joj jedanput došla u posjetu pa joj je ta žena kazala da je 200 kuna zaštedjela i dala župniku kada joj je došao blagosloviti kuću. I da je bila zgrožena kako je to ta žena uopće i dala župniku i zašto je to on uopće i uzeo. ODMAH SAM

ZAMOLIO

GOSPODINA, a i suze su mi krenule,

DA

OPROSTI

TOJ

STAROJ

ŽENI

SVE

GRIJEHE

I,

AKO

VEĆ

NIJE,

DOVEDE

JE

K

SEBI

U

RAJ.

A za tu ženu, koja je to ispričala, sam molio Gospodina da joj oprost. Jer ona nije shvaćala da je toj staroj ženi Gospodin sve. Da joj je on pomagao da prebrodi svakodnevne teške trenutke, neimaštinu. I da je ona bila bogata.

ALI

BOGATA

GOSPODINOM.

KOJEG

LI

BOGATSTVA,

BITI

BOGAT

GOSPODINOM.

I zato joj nisu bili potrebni nikakvi novci, ona je imala dovoljno svega jer joj je Gospodin dao svega što joj je bilo potrebno.

A to što je njen župnik uzeo te novce, a vidio je da žena živi u neimaštini, on je to morao. JER B
I

JAKO
UVRIJEDIO
GOSPODINA

I
POGOTOVO
TU

ŽENU. Jer Gospodin voli veselog darivatelja a i ta žena je to dala od srca, dala je svoju žrtvu, koja joj se sigurno činila jako malom u odnosu na ono što je ona željela dati, samo da je imala. A da joj te novce župnik nije uzeo ona bi se jako ražalostila, mislila bi da je nečim uvrijedila župnika i Gospodina, da je manje vrijedna od drugih. O,
BLAGOSLOVIO

JU
DRAGI
BOG!

A sjetio sam se tada i suprugine tete, koja je živjela sama i imala jako malu penziju. Po svojoj smrti, ta žena je ostavila novaca i za svoj sprovod i za sve troškove i još je ostalo novaca. Ostavila je i kuću i neku zemlju bez ikakvih tereta. I svi smo se čudili da zašto si nije sebi nešto priuštila. Ne, ONA JE IMALA SVOJEG GOSPODINA KOJEMU SE SVAKI DAN PUNO MOLILA. On je njoj dao uvijek dovoljno svega onoga što si mi ljudi mislimo da trebamo imati. Piti, jesti, odjeću i obuću, kuću itd. A

KOLIKO
MI
TO
I
MOŽEMO
POJESTI,
POPITI,
KOLIKO TO
ODJEĆE
I
OBUĆE
TREBAMO
IMATI,
KOLIKO SOBA
I
KREVETA
TREBAMO
ZA
SPAVATI
I
ŽIVJETI?
Nezasitni
smo

i
bijedni.
Jadni.

A bogatstvo koje mi trebamo imale su ta stara žena i ta suprugina teta. Samo ih nitko nije shv
aćao.

ONE
SU
IMALE
GOSPODINA.
JA
SADA
ZNAM
KOJE
JE
TO
BOGATSTVO.

I sada, kada sam to shvatio i kada govorim svima oko sebe da mi ne treba ni vikendica ni novi
auto ni velika kuća, svi misle da glumim.

A
NE,
JA
NE
GLUMIM,
MENI
TREBA
SAMO
GOSPODIN
I
NJEGOVO
KRALJEVSTVO.

A
OSTALO
ĆE
MI
GOSPODIN
NADODATI.

I piti, i jesti, i posao, i novce, itd.

O (morao sam stati jer mi idu suze, molio sam Gospodina za tu ženu), KAKO SAM ZAVIDAN T
OJ
ŽENI!

KADA
BIH
JA
TAKO
MOGAO,
DA
TRI
ČETVRTINE
SVOJIH
NOVACA
DADNEM

GOSPODINU. Ali ne mogu, nemam tolike vjere ni tolike snage. Još se puno moram moliti
Gospodinu da mi udijeli takve milosti.

O BLAGOSLOVLJEN DRAGI BOŽE KOJI SI SE OBJAVIO MALENIMA! UZMI IH GOSPODIN
E K SEBI A
NAS
OHOLE
I
NEZASITNE
NATJERAJ
DA
OKAJEMO
SVOJE
GRIJEHE.